

עומדת למות מסרטן. היא התחילה למסור את כל עשרת ילדיה לאימוץ. אחרי שנמסרו כל הילדים, עברה האם בין המישפחות המאמצות ונפרדה מהילדים. כאשר שבה לביתה מהמסע, נפטרה.

האם שנתנה לאימוץ השחקנית אן מרגרט מגלמת בסרט על מיקרה שקרה במציאות, את דמותה של אם אמריקאית, שבי-1953 גילתה כי היא

לאימוץ ומבקשים למצוא אותה. ההצעה שגיבשו ביניהם הבן האגודה, שראשי התיבות שלה הם אלמה, היתה כי החוק יתקן, הם הציעו כי תינתן זכות לכל ילד מאומץ לעיין במסמכים ולגלות מי הם הוריו הטיבעיים בהגיעו לגיל 18 שנה. הקשר, שנוצר לבסוף בכל זאת בין פלורנס ואמה, נותק כאשר החליטה פלורנס להופיע בטלוויזיה בסדרת הרצאות על בעיות האימוץ, ולחזור לשמה האמיתי: פישר. בלב רואג מיאנה פלורנס לבקשת אמה שלא להישפך לציבור, והשתיים ניתקו מאז את הקשר.

הדרג הארוכה ביותר

מן קצר אחרי שגילתה את אמה, מצאה גם את אביה. בניגוד לאם, היה האב אוהב ולבני. הוא אימץ

פלורנס מודעה בעיתון, שבה כתבה: "בוגר, שאומץ כילד, מחפש מגע עם מאמצים אחרים כדי להחליף ריעות על בעיות האימוץ, ולשם עורה הרדית בחיפוש אחרי ההורים הטיבעיים". על מודעה זו הגיעו מאות תשובות מכל קצוות ארצות-הברית. אנשים בגילים שונים התקשרו ומסרו את סיפורם האישי ובעיותיהם. לפעמים אני עובר ברחוב ורואה מישהו הדומה לי... אני נעצר ומהרהר, האם יתכן כי זוהי אמי?" כתב איש שאומץ. גבר צעיר אחר כתב לה, כי עמד יום תמים ליד בית-הלוויות מקומי, שבו נקברה באותו יום אשה שחשד כי היא אמו הטיבעית. הוא עקב אחרי פניהם של הבאים והולכים, כדי לראות אם ימצא בהם דמיון לעצמו. אשה אחת כתבה לה כי היא מגרלת כלבי סטר אירי, "וזה מזור שאני יכולה לעקוב אחרי שושלת היוחסין שלהם, ולא אחרי זו שלי".

שורשיה. האם ראתה בכך בתחילה בגידה ומעשה של חוסר אמון ואהבה. "כאשר ראיתי אותך ובידך מיסמך האימוץ", גילתה המאמצת לפלורנס אחרי שנים, "הרגשתי כאילו מתמוטט עלי הבית". כאשר התעוררה בארצות-הברית פרשת התינוקות לנור, מיקרה שבו ביקשה אמה הטיבעית של תנוקות שנמסרה זמן קצר קודם לכן לאימוץ, לקבל בחזרה את ילדיה, עסקו בכך אמצעי-ההתייחסות בארצות-הברית בי הרחבה. פלורנס מצאה עצמה מעורבת ריגשית כפרשה, כאילו היתה היא עצמה התינוקת לנור. "אולי תשאלו ותבררו אצל הילדה המאומצת עצמה מה היא מעדיפה?" אמרה לעיתונאים, ואלה, נדהמים מעט, שאלו אותה כיצד אפשר להתייעץ בתינוקות בת חצי שנה. "אבל הנה אנחנו, לפניכם, מאות אלפי תינוקות שאומצו בהיותם

כאשר עמדה בקשר עם בוגרים אחרים, שגם הם היו ילדי-אימוץ, התברר לה כי הפחד הזה חד במיוחד אצל כל הנשים שעמדו ללדת ולא הכירו את הוריהן הטיבעיים.

כאשר בגיל 20 החלה בחיפוש נמרצים אחרי הוריה, נתקלה בתגובה מוזרה — איש לא רצה לעזור לה. אנשים שאליהם פנתה אמרו לה, כי היא כפויית-טובה להוריה המאמצים, וכי כחיפוש אחרי האם האמיתית היא פוגעת באנשים שגידלו אותה והקדישו לה את חייהם. "אין לך זכות למידע הזה", אמר לה הרופא שילד אותה. הוא סרב בכל תוקף לגלות לה אפילו ברמו משהו על הוריה.

פלורנס מספרת, כי השאלה המשותפת לכל ילדי האימוצים בגיל ההתבגרות היא "האם לחפש" וכאשר אחרי שיקול מלא חרדות וחששות מחליטים הילדים לחפש, השאלה הקשה עוד יותר היא: כיצד לחפש? החוק במדינת ניו-יורק איננו מתיי גילוי ההורים הטיבעיים לעולם. ואומנם, יש בסודיות זו הגיון רב. הוריו הטיבעיים של ילד שנמסר לאימוץ הספיקו בודאי לכנות את חייהם מחדש. ייתכן מאוד כי הם הסתירו את עברם ועוברת היותם הורים לילד מאומץ מכיוון ומישיפתם החדשה. גילוי כזה, שיבוא לפתע מידי הילד המאומץ, יכול להרוס את כל אשר בנו במשך חייהם.

אך הסודיות חשובה מאוד גם לעניין נוסף. אם יתגלגל המידע הסודי לידים בלתי-מהימנות, עלולים ההורים המאמצים להיות נתונים לסחיטה מצד האם הטיבעית או מישהו אחר מבני משפחתה. או להיפך, האם הטיבעית יכולה להפוך לאובייקט סחיטה קל מאוד לאנשים תאבי-בצע, שייאמו עליה כי יגלו את הדבר לבך-ווגה החדש.

החוק המחייב סודיות רואג גם לטובת הילד, כמוכן, ילדותו הבטוחה של הילד תלויה בשלווה נפשית ובחוסר-הטרדה מצד כלשהו. אולם כנגד סיבות אלה לסודיות, עומד רצונו הכן של הילד לגלות מיהו מיהם הוריו האמיתיים, ומדוע ונתו אותו. יש הוכחות מספיקות כי ילד מאומץ שומר על הצורך לחפש את אבותיו זמן רב, קובע מחקר שנערך עליה המועצה האמריקאית לבריאות הילד.

"האם זאת היא אמי?"

מן קצר אחרי גיל 40 הצליחה פלורנס ככל זאת לגלות את אמה הטיבעית. היה זה אחרי עבודת-בלשות מאומצת ועזרתם של כמה עורכי-דין. אולם היא חששה מאוד מפני הפגישה, ועוד יותר רדגה פן תרדה אותה אמה ותתכרר לה שנית. היא התחזקה לקרובת מישפחה רחוקה, וביקשה להיפגש עם אמה בהות השאלה. כאשר תוך כדי הפגישה גילתה פלורנס לאמה כי היא בתה

ושאלו-נייר בידה. היא שאלה את הפצועה אם יש במישפחתה מחלות תורשתיות, אבל פלורנס לא יכלה לענות. היא מעולם לא הכירה את הוריה ולא ידעה עליהם מאומה.

כאשר מצאה את גליון-הנייר, בגיל 7, פנתה איתו אל האשה שעד אז הכירה כאמה, ושאלה אותה לפישרו. האשה הטפה מידיה את גליון-הנייר ונתקפה היסטריה. תגובתה של האם נקבעה בזיכרונה של הילדה לנצח. מאז לא פסקו חיפושיה אחרי אמה האמיתית. אחרי שנרגעו מההיסטריה הראשונית, אמרו לה הוריה כי התעורה שמצאה מתייחסת לזוג אחר במישפחה, שהם בעלי שמות זהים, שאימצו ילדה, ואת התעורה נתנו להם למשמרת. אולם השם אנה פישר נקבע כמוחה של הילדה, ובכל פעם שהיתה לברה בבית היטטה ככל המגירות והארונות

פני

ומקומות המיסתור, בתיקווה למצוא אינפורמציה נוספת. היא היתה פותחת אפילו את תפרי הריפור של הכורסות ומחפשת מתחת לנילו-יאום שבריצפה, בתיקווה לפענח את הסוד.

אך היא לא מצאה דבר. האשה שהתיימרה להיות אמה ניסתה לשכנעה ככל דרך כי היא טועה, וכי איננה מאומצת. לשם כך הרחיבה האם את הריבור על צירי-הלידה שסכלה וסיפרה על בית-החולים שבו נולדה פלורנס.

ככל הדומות היתה פלורנס מעלעלת באלבומי-התמונות המישפחתיים. השתוקקתי למצוא מישהו אחד שרומה לי ככל המישפחה, סיפרה. היא ישבה מול הראי, כאשר אלכום התמונות בחיקה, וחיפשה אף רומה או חיסוב שפתים מקביל אצל אחד ההורים והדרות בתמונות.

יש לי ילד, והוא האדם היחיד בעולם שרומה לי, כתבה לפלורנס שנים אחר-כך אשה אחרת, שגם היא היתה ילדה מאומצת והצליחה לגלות את הוריה האמיתיים. הרצון לראות מישהו הרומה לך, והשייד לאותם שורשיה, היה כה חזק, שגם אשה בגיל 76 כתבה לפלורנס: "אני רוצה לדעת לפני מותי מי היו הוריי".

אין זכות למידע

השאלה השנייה שדרפה את פלורנס היתה: "מדוע נמסרתי

לאימוץ? החשש שמה הרחיה שדחו אותה הוריה הטיבעיים כגלל פגם שהיה בה עצמה, לא נתן לה מנוח. הפחד חזר והתגבר ביתר שאת כאשר גילתה פלורנס, בגיל 19, שהיא בהריון ועומדת להיות בעצמה אם. החשש פן יהיה התינוק פגום, חולה או מפג, לא עזב אותה לרגע. אחרי-כך,

40 שנה חיפשה פלורנס פישר (מימין) את הוריה הטיבעיים, תוך מילחמה מתמדת בבירוקרטיה, בחוק ובאנשים מתנכרים — היא מציעה תיקון לחוק האמריקאי, הקיים כבר בישראל

את פלורנס אל ליבו ולקח אותה לכי מקום, כדי להציגה לפני קרובי ומכרים, והתגאה בה מאוד. שונה הוא סיפור שילה קרפנטו ושילה רובינסון, תאומות שהופרדו כתינוקות ונמסרו לאימוץ למישפחות שונות, קרה באנגליה. התאומות נמסרו על-ידי אמן לאימוץ בגיל שש קשיש, חסרי-ילדים, שאימץ שנתיו מילדותה כי היא מאומצת. גם הן חיפשה שנים אחרי אמה ואחות (המשך בעמוד 58)

לעומת מיכתביהם המעוררים של מאומצים אחרים, קיבלה פלורנס גם סדרת מיכתבי שיטנה ואימים. הורים מאמצים, שראו בה איים, כתבו לה כי היא אשה כפויית-טובה, ושאלו אותה מדוע היא כל כך מעוניינת להיוודע כי נולדה באשפתות. פלורנס הקימה בתחילת שנות השיכיעים את האגודה לחירות המאומצים בניו-יורק, ואירגנה כרטסת של מחפשים ומחופשים. פנו אליה אנשים שאומצו בילדותם ומדינות מרוחקות, כמו אלסקה וקליפורניה, וגם הורים שמסרו ילד

קטנים, תשאלו אותנו מה היינו מעדיפים, לגדול אצל ההורים הטיבעיים או אצל מאמצים?" הד"ר זליג כך, פסיכולוג קליני המתמחה בפסיכולוגיית ילדים, אישר את דבריה של פלורנס. הוא אמר כי ככל מיקרה שאפשר למנוע אימוץ, והאם והתינוק יכולים להישאר יחדיו, זוהי האפשרות הטובה ביותר לגבי התוצאות הפסיכולוגיות. לבטיה הרבים של פלורנס גרמו לה צורך נפשי עז לקבל חיזוקים מאנשים אחרים שעברו את דרך-היסורים שלה. מייד אחרי שגילתה את אמה, פירסמה

האוכרת, קרה מה שחששה מפניו כל כך. האם הבטיחה בה, יריה רערו והיא אמרה לה: "אני מצטערת, אבל אני אינני האדם שאת מחפשת". פלורנס גילתה כי הוריה נישאו בגיל העררים, והתגרשו זמן קצר אחרי לידתה. היא הועברה להוריה המאמצים ישר מבית-החולים. אמה נישאה בינתיים לגבר אחר, ילדה לו ילדים ובנתה לעצמה קריירה וחי-מישפחה מאושרים. גילוי בתה הנשכחת גרם לה הלם נורא. גם אמה המאמצת נפגעה קשה מאוד מחיפושיה של פלורנס אחרי